

5.7 האלפין דא בער פלייגע

גליון מיוחד להעצמת השייכות, הדביקות וההתמסרות לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

דבר מלכות

בימים נדיים מכ"ק אדמו"ר שליט"א

כשאומרים ביטוי כזה "ווערט מען דאך פארציטערט" (= נעשה זעזוע)... הרי מצינו דוגמתו פלא הכי גדול בכל יו"ט, בעת פתיחת הארון (וכשחל בחול - לאחר ההקדמה דאמירית י"ג מדות הרחמים שאינן חוזרות ריקם), שכאו"א מישראל מבקש על עצמו: "ויתקיים בנו מקרא שכתוב ונחה עליו רוח ה' וגו'" - פסוק שמתאר גודל מעלתו של משיח צדקנו...

(קונטרס מעייני הישועה תשנ"ב. בלתי מוגה)

מצינו ברשימותיו של כ"ק מו"ח אדמו"ר בנוגע לתולדותיו של הצמח-צדק (דור השלישי של נשיאי חב"ד, "בתלת זימני הוי חזקה"), שנכמה (מהם) נקראים בתואר אדמו"ר. וענין זה מהוה נתינת-כח לכאו"א מאתנו, בתוככי כלל ישראל, ליקח לעצמו ה"רחבות" וה"התפשטות" שבתואר אדמו"ר!

בהמשך הפרקים ממשיך אדה"צ ומעלה אותנו בשליבות הסולם בדרגות האהבה והיראה, אך לשם נגיע אחר שניישם את הדרגה הראשונה כראוי. ואותה עלינו לדרוש מעצמנו.

***

בשיחה האחרונה לעת-עתה ששמענו ממלכנו, ש"פ ויקהל תשנ"ב, מדבר אד"ש מה"מ אודות אלו הישנים בהבלי הזמן שצריכים להתעורר מתרדמתם, **"ותחילת העבודה היא שידע שהוא חד ממש עם עצמות ומהות"**.

בקריאה ראשונה נראים הדברים מבהילים ורחוקים מאתנו, דרגה אליה נגיע רק בסיומו של הסולם של אדמו"ר הזקן. אך הרבי מדבר מפורשות על **"תחילת העבודה"**, דבריו של הרבי פונים לאלו הישנים בהבלי הזמן, אנשים כערכנו, ומהם הרבי דורש "שידע שהוא חד ממש עם עצמות ומהות".

כי הרבי אומר רק "שידע", לדעת מה אנחנו באמת, ענין של הגדרת הזהות העצמית. להזכיר לעצמנו כל הזמן שללא הבט על כל מה שקורה אתנו, תמיד נשאר דבר אחד עם הקב"ה. ולדעת כל אחד יכול, לפי ערכו על כל פנים, והידיעה הזו הרי תמיד תהיה אמיתית.

ואני חושב שהנקודות האלו, הידיעה שהוא חד ממש עם עצמות ומהות, והקבלת עול הפשוטה, הם הסוד והמפתח להכל, משם מתחילים ומשם עולים בטוב אין סוף. תתבונן בענין ותסכים אתי.

***

וככל הדברים האלו בקשר של חסיד ורבי, כאן ועכשיו, תשרי תשע"א ב-770: קשר של חסיד ורבי זהו קשר עמוק שצריך לעבוד ולהתייגע עליו. אך כנ"ל, אל לנו להעמיד את עצמנו בדרגות שעוד לא הגענו אליהם, עלינו לדעת לאן אנו שייכים ואת זאת ליישם.

תחילת העבודה היא לידע **"שאצל חסיד הוא והרבי והקב"ה זה דבר אחד"** (אחש"פ תש"י). וגם זה לא שייך רק ליחיד סגולה ובעלי דרגה, אלא לאנשים כערכנו. עלינו להגדיר נכון את אישיותנו, להזכיר לעצמנו כל הזמן שללא הבט על כל מה שקורה אתנו, תמיד נשאר דבר אחד עם הרבי.

ראשית העבודה היא הקבלת עול, לדעת שהוא מלכנו ולו אנחנו עבדים, לזכור שאבותינו הקנו את עצמם וזרעם לעבדי עולם לדוד וזרעו, ורבותינו נשיאינו שהעידו על עצמם **"מיר זיינען מרע בית דוד"** אוחזים בידם את הקנין הזה, את הבעלות עליו, ולהחליט שאנו משעבדים עצמנו לו ולרצונו הקדוש.

זאת תהיה השליבה הראשונה בקשר שלנו עם הרבי, ועל ההמשך עוד נעבוד ונתייגע, עוד נתדבר ונתוועד.

א חסידישע דערהער

דברים שבלב תמים

מענדי שיי

בהמשך למדובר במכתב הקודם, ובהזדמנויות קודמות: כמה פעמים כבר נדברנו על כך שצריך לחיות חיים אחרים. הגיע הזמן להפסיק להיות "מה חובתי ואעשנה", להפסיק להיות דתי כי כאן נולדתי וזו החברה שלי, כי כך התרגלתי ואני מסתדר עם החיים האלו. הגיע הזמן להתחיל להיות יהודי בגלל עצמי, בגלל שיש לי הקב"ה במח ובלב ואותו אני עובד. בגלל שיש לי רבי אליו אני שייך. דברנו על זה שבחב"ד לא מספיק המעשה בפועל, אלא דרוש גם הרגש שבלב והעבודה הפנימית. שבחב"ד מדריכים אותנו ליצור קשר נפשי פנימי בינינו לבין אלוֹקינו.

ובכל פעם קראתי במבט פניך את שאלת כל השאלות, אבל איך עושים את זה, איך אני מגיע לזה. האם אני בכלל שייך לזה. ובכל פעם ביני לבין עצמי הייתי מוכרח להצטרף לשאלתך. הרי מעולם לא שיקרת על עצמך בנושאים האלה, וגם כעת אינך רוצה להשלות את עצמך. ובכל פעם הרביתי לחשוב, אכן, מהו הסוד והמפתח, איך נהיים...

והלכתי אל ספר התשובות על כל השאלות ובינותי בו, הספר שבו רשומים כל הסודות, ספר התניא.

***

יש סדר בחב"ד. בספר התניא אדמו"ר הזקן פורס בפנינו דרך ברורה בעבודת ה'. בפרק מ"א מגדיר אדמו"ר הזקן ברורות **"ראשית העבודה ועיקרה ושרשה... היראה הטבעית שלא למרוד במלך מלכי המלכים הקב"ה"**. ובהמשך הפרק מבאר כוונתו לקבלת עול פשוטה, לעשות כ"י אמו, והוא מלכנו ולו אנו עבדים.

כאשר הוא אומר "ראשית העבודה", ברורה כוונתו לאנשים כערכנו, הנמצאים בתחילת דרכם בעבודת ה', ולהם הוא מראה את השליבה הראשונה בסולם של עבודת ה' פנימית.

במקומות אחרים (פ"ג) אדמו"ר הזקן מזהיר אותנו מפני "דמיונות שוא" של אהבה ויראה, יתכן מצב שאדם אומר לעצמו שהוא מרגיש, ובאמת אינו מרגיש כלל. בפרק מ"א הוא אומר להיפך, **"אף אם בכל זאת לא תיפול עליו אימה ופחד בהתגלות לבו מ"מ מאחר שמקבל עליו עול מלכות שמים... וקבלה זו היא אמיתית בלי שום ספק, שהרי היא טבע נפשית כל ישראל"**. כשיש קבלת עול, היא אף פעם לא בדמיונות, היא תמיד אמיתית.

הדברים התחילו בצורה יפה. בסך-הכל הי' מדובר על מ"ה וב"ן, על תהוה ותיקון וכו', שום חרב לא יצאה שם, לא דובר שם בכלל על דם, הכל הי' רק עם 'שמות'.

[כמובן שבפועל התרחשו הדברים כפשוטם גם בגשמיות, אך זה היה השתלשלות מהרוחניות, רק התבטאות של המהות הרוחנית. אבל בעצם הענין היה ענין רוחני].

מהי ההוראה מכללות ענין זה? - שלא דוקא מה שנראה לנו קדוש ואלוקי, נוצץ וחינני, הוא אכן קדושה, וכן לאידך, שאת הצד של היפך הקדושה אין צורך לחפש אי שם במה שצועק בכל מציאותו 'אני ואפסי עוד'. הצעקה הזאת נובעת מכל מקום ומסוגלת ללבוש כל צורה, ובשביל להיות שייכים באמת לאלקות צריך להסתכל על המהות של הדברים, על נשמתן.

צריך להקשיב לנשמה, לחפש נשמה, להסתכל ולהתעמק בכל דבר ולהגיע לנשמה שלו, לא על הלבושים, על התבנית החיצונית, על צורת הביטוי כי אם להביט על הנקודה היהודית העמוקה, הפנימית של כל דבר.

איפה צריכים אותי?

הקורא את תולדות הרשב"ץ, מקבל גישה אחרת לחיים. חסידים תמיד היו נרדפים, ככה זה הי' תמיד. הרשב"ץ קיבל מכות, הוא כמעט מת מהמכות, מת! הוא הניח את עצמו בשביל להיות חסיד, זה עלה לו בבריאות. הוא הקריב מעצמו להיות שייך לרבי.

חסיד אחד כתב לרבי והרבי ענה לו (תוכן): עד מתי תחשוב על עצמך, תתחיל לחשוב על כ"ק מו"ח אדמו"ר!

אני צריך לבחון את עצמי כל הזמן: מה נתתי מעצמי? מה זבחת לרבי? הרבי רוצה אותי בעצמי, את כל המציאות שלי, שכל הכוחות והחושים שלי יהיו מוקדשים לרבי ע"י ביצוע רצון קודשו.

זוהי ההבחנה שכל אחד צריך לקבל - איפה צריכים אותי?! איפה זקוקים לי?! לא איפה נוח ונעים לי! הבעי שלנו היא שיש לנו בלבול קטן, במקום להבין איפה צריכים אותנו אנחנו כל הזמן מרגישים איפה טוב ונוח לנו. ויש הבדל מאד קטן בין הדברים. צריך להרגיש איפה צריכים אותי, לא איפה טוב לי, לא איפה נעים לי. הכי נעים בגן עד... הנקודה היא היכן צריך אותי, לשם צריך ללכת. לעמוד במבחן היכן הרבי רוצה אותי הוא ללכת למקום שצריכים אותי, למי שצריך אותי. זה המבחן.

המציאות הייתה צריכה להיות שהמשיע יכריח אותי לשבת וללמוד. אני כולי רוח תזוית, אני רוצה לפעול לטובת זולתי, שיהיה לו חברותא ויאהב את הלימוד ואת הישיבה. אם המצב הוא שהמשיע צריך להכריח אותי לפעול - משהו לא בריא במצב הזה, זה פשוט מאוד לא נכון כך.

לחיות נשמה - לחיות זולת

בפרקים כ"ו-ל"ג בתניא, מדרוך אותנו אדמו"ר הזקן איך מתמודדים עם תחלואי היצר. אדמו"ר הזקן מדרוך אותנו להתמודד עם בעיות שנוצרות במהלך החיים היהודיים. נשאלת השאלה: במהדורה קמא פרק ל"ב לא מופיע בסדר לאחר פרק ל"א, למה אדמו"ר הזקן הכניס זאת בסופו של דבר? גם בתוכן הדברים לא כל כך מובן. אולי פשוטו של דבר, מה הקשר שלו להשתלשלות העניינים?

אלא כאן לכאורה, מלמד אותנו הרבי יסוד מרכזי: התוכן דפרק ל"ב מהווה מבחן האם רק למדתי עד עכשיו תניא, או האם התניא לימד אותי. פרק ל"ב הוא המבחן. אם הגעתי לפרק ל"ב והזולת לא תופס אצלי מקום - עלי לדעת שעד עכשיו לא למדתי נכון, חסר לי הגישה הנכונה לענין. עלי לפתוח שוב מהתחלה את ספר התניא ולהתחיל ללמוד מחדש, עם מגמה לתרגם את הכתוב בתניא לחיי היום יום שלי.

אם וכאשר הגעתי לפרק ל"ב, ואכן "גופו נבזה ונמאס בעיניו רק שמחתו תהיה שמחת הנפש לבדה", "הרי זו דרך ישרה לבא לידי קיום מצות ואהבת לרעך כמוך

שימו לב אל הנשמה

לאחר שברך יצחק את יעקב, נכנס אחריו עשיו ודרש מיצחק שיברכהו. ענה לו יצחק: הרי כבר ברכתי את יעקב. שאל עשיו: הברכה אחת לך אבי? ואז ברכו יצחק "משמני הארץ יהי מושבך". אומר על כך הזוהר הק' "ודין קשי לי מן כולא", זה הי' קשה לו יותר מהכל. ודרוש כאן הסבר, מה הי' קשה לו כל כך בברכה זו?

ויש לומר: את יעקב אבינו ברך יצחק בשמים וארץ, רוחניות וגשמיות. משמעותה של ברכה זו היא, לא רק גשמיות ורוחניות, אלא גם את התכללותם יחד, שגם הארציות והגשמיות יהיו חזורים ברוחניות.

יצחק אבינו ברכו ברוב טוב גשמי, אבל גשמיות עם תכלית, ארץ כזו שיאיר בה נשמה. וכשבא עשיו הרשע, הנה על שאלתו-בקשתו: הברכה אחת לך אבי? ברכו - "משמני הארץ יהי מושבך", כלומר אתה תהי מונח רק בארציות, רק בטוב הגשמי, או במילים אחרות - אתה תהי 'בעל-הבית' (כפי שיבואר להלן משמעות הענין).

וכשמוע עשו הרשע את ברכת אביו זו, הרי "דין קשי לי מן כולא", אפילו הוא הבין שלא רק שאין זו ברכה, אלא שזה קשה יותר מכל הדברים הקשים שניבא לו אביו, עבדות לאחיו וכו', מה שהפריע יותר מכל אלו הוא האמירה שהוא יהי 'בעל-הבית', שהסתכלות שלו על החיים תהי שונה - בעל-הבית.

'בעל-הבית' מהותו מהי?

פעם התוועד הרבי הרש"ב בשמחת-תורה ברוסטוב בבית בנו הרבי הקודם, והוא קרא לבנו 'בעל-הבית זאגט לחיים". אז הוא אמר לו: אבא! הכל תגיד לי, רק לא את המילים האלה. רק אל תגיד לי שאני 'בעל-הבית'.

מהי משמעות המצב 'בעל-הבית'? ודאי שאין המשמעות כלפי המעבר הטכני מחיי בחרות לחיי נישואין. לא החתונה הופכת בחור חסידי ל'בעל-הבית', שהרי "היוצא מן הטהור, טהור", אלא מאי? ה'בעל-ביתיות' ישנה גם קודם, רק שבדרך כלל היא לא באה לידי ביטוי בהנהגתו, כשהוא מתחתן הדברים מתגלים.

'בעל-הבית' הוא כזה הבונה את החיים שלו על קריירה! מישמסתכל בכל מצב וזמן מה אני ריווחי מזה ולא למה צריכים אותי. את כל חייו הוא רואה כצבירת נקודות בתחרות החיים. זה פירוש המילים, 'בעל-הבית' - אני הבעל הבית, אני בעל הבית פה! נמצא איפה שגם אצל בחור חסידי יכולה לחדור אותה נקודה בעל-הבית, זוהי בעי' מהותית, והיא עשויה לקבל צורות שונות ולבושים שונים.

וזה מה שתומכי-תמימים באה לייסד בנו! תומכי תמימים באה לחנך אותנו לראות את הרבי במרכז - כבעל הבית, ואני נמצא בשביל הרבי. מי שתומכי-תמימים יוצרת אצלו מציאות בה הוא בונה לעצמו עולם רוחני, בו הרבי תופס מקום אבל כחלק מהמושלמות שלי, חלק מה'יעוד' שלי, נשאר בעצם עם אותה הבעי, רק שהיא מתבטאת בלבוש אחר, עדין יותר, הוא פשוט מאוד בעל-הבית אלוקי! זה הכל.

רוחניות מגושמת

כשלומדים את ביאורי תורת החסידות על פרשת וישלח, מקבלים היבט אחר לחלוטין על דמותו של עשיו הרשע, עד כדי כך שהיו מצדיקי פולין שהיו מתבטאים "דעריהלגער פעטער עשו".

תחילת דרכה של הגויישיקייט היתה יפה, לא מיד זה הגיע לינוצרים רצחניים,

ומוכרח להיות כולו זכאי וידוע הפירוש בזה שהרע נפרד מהטוב לצד א' כולו זכאי כו' - בודאי שיש לפעול על הנ"ל...

תורת חב"ד דורשת עבודה בפועל

אגרת כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע

בקנד

ב"ה י"ג תשרי תש"ד
ברוקלין

ידידי עוז הרה"ג גזע תרשישים וו"ח א"א מוה"ר...
שלום וברכה!

במענה על מכתבו הכתוב ברגש נעלה במאד, חסידות של מחשבה, שירות ותשבחות ברעיונות נלהבים אף כי טובה היא במאד מאד, אבל לא זוהי דרך חב"ד, תורת החב"ד דורשת עבודה בפועל, במקום אשר שיטת החסידות הכללית עושה מאיש חיל פשוט שר אלף - גענעראל - כי גם האיש הפשוט כשהוא מקושר אל הרבי ומתלהב בזמירות באמת לאמיתו הנה הוא בוקע רקיעים ועושה נחת רוח למעלה, הנה תמורת זה שיטת החב"ד עושה משר אלף איש חיל פשוט, הלכה פסוקה היא בתורת החב"ד אשר מכל הבנה והשגה בענין אלקי אף מן הענינים היותר גבוהים הנה בהכרח שיהי מזה בכך בעבודה בפועל ממש, לא רק במדות אהבה ויראה רוחני כ"א בעבודה בהחזקת התורה, באהבת ישראל בפועל ממש, ואם השגתו בגדלות הוי' או בשאר עניני השגה שעוסק בהם לא הביאה דבר בפעולה ממש הנה כל השגתו והבנתו שאינה שוה מאומה.

זה לי ב"ה שלש וחצי שנה שהביאני הקב"ה למדינה זו, ומיום הראשון התחלתי בעזרתו ית', להתעסק בעבודת הקדש להציל את התלמידים שי ויראי אלקים ע"י פד"ש, ות"ל נוסדה ישיבה מרכזית תת"ל וסניפים ישיבות אחי-תמימים, נוסד מרכז לעניני חינוך, נדפסו כמה ספרים חוברות וקונטרסים, הוצאתי ירחון במשך שלש שנה כו' וכי ובמשך כל הזמן הזה לא עזר ולא התענין ידידי בשום דבר במחנם הטי', וכמה מן הבושה אשר ידידי הנלהב בהתקשרותו וביכלתו לפעול גדולות בעזרה ממשית לכל המוסדות במדינה זו ובשאר מדינות, ואף סכום פעוט לא בא אל הקרנות של מוסדותי על ידו ועל ידי התעוררותו וכדכתיב נשיאים ורוח וגשם אין וא"כ איפה מהו כל ענין הידידות וההתקשרות.

יהא הש"ת בעזר ידידי וימלא משאלות לבבו לטובה ולברכה בגשמיות וברוחניות בברכת גמר חתימה טובה

ידידו הדו"ש ומברכו.

מקדשי הקדשים

שיחות, אגרות ואמרות קודש מרבותינו נשיאנו

יהודי צריך לעשות עוד יהודים

יתרסא

ב"ה, כ"ה טבת, תשי"ט
ברוקלין.

שלום וברכה!

... ומענין לענין הנה סו"ס יבשר כת"ר גם בענינו הוא בענין העיקרי הנמנה ראשונה בתורה, וידועה תורת החסידים הראשונים, וי"א זה בשם רבנו הזקן, אשר "הסדר דתורה ג"כ תורה, ומצוה ראשונה היא פרו ורבו, א' איד דארף מאכען נאָך אַ איד".

בכבוד וברכה.

מוכרח להיות כולו זכאי - יש לפעול על כאו"א

וקנח

ב"ה, ד' ניסן, תשי"ח
ברוקלין.

שלום וברכה!

... במ"ש אודות... שי שכבר אזלו ותמו כל האותיות לדבר אתו, מובנת הסתירה מזה למה שמסיים אחרי כן שבדבוריו מאז הוא עומד, שהרי כיון שאין אמת אלא תורה והוראותי וידועה ג"כ אחת ההוראות שלה שכל איש ישראל רוצה לקיים האמור בתורה אלא שישנם כאלו שיצטרם אננס (ולכן מועילה כפי, כיון שאינה אלא מסירה האונס) וכפי, הרי לפעמים בדברים חזקה ביותר מאשר באופן אחר, ופשיטא שהיא נעימה יותר, הרי כל זמן שאין הזזה בעמדתו של האמור, ה"ז ראי' מוכחת שעדיין לא דברו אתו עמו כלומר אליו, והרי המצוה של הוכיח תוכיח ביארו חז"ל שהיא עד כדי נזיפה עד כדי קללה ועד כדי הכאה, והנ"ל הוא ע"פ דין ובתורת הנגלה, ועאכ"כ לפנים שורת הדין וע"פ פנימיות התורה והמפורסמות אשר סו"ס בל ידח ממנו נדח ובפרט שקרב קץ הגלות

המשך 'אחסידישע פארביינגען' מעמ' 2

עלינו לזכור כל הזמן שהנשמה שלנו רגישה, וצריך לשמור עליה. מצד אחד להיות בתנועת נפש לחיות ולהחיות את הנשמתיות שבי, ומצד שני לשמור כל הזמן שהנשמה שלי לא תתלכך ח"ו במחשבות, דיבורים, מאכלים וכו' שהיפך הרצון העליון. כל לכלוך פוגם ומזיק לנשמה ועליה צריכים אנו להגן ולשמור מכל משמר.

יחד עם ההבנה וההכרה השכלית והעבודה בפועל לחיות ולחוש נשמתיות, עלינו לישא תפילה להש"ת שיתן לנו את השכל לצל את הכוחות המרובים שמעניק לנו, ויסייע לנו לצעוד בדרך הסלולה שסללו לנו רבותינו נשיאנו.

זהו גם הענין של גילוי משיח, שהוא היחידה הכללית, והעבודה שלנו היא לגלות את היחידה שבנפש, את המשיח הפרטי שבקרבו ע"י העבודה במסירות נפש.

לכל נפש מישראל למגדול ועד קטן" - כשהזולת תופס אצלי מקום, אזי אני יודע שהנתיא לימד אותי איך להסתכל לנשמה' של כל דבר, לחיות נשמה בכל דבר.

לשמור על רגישותה של הנשמה

להגיע למצב כזה (לעשות נפשו עיקר וגופו טפל) זוהי אכן עבודה מייגעת ומורכבת הדורשת זמן והשקעה תמידית, אך כאשר מודעים לכך שזוהי המטרה, זהו הכיוון - באופן טבעי ההתייחסות שלנו לדברים שונה.

כאשר אנו מודעים מהי העבודה הנדרשת מאיתנו, באופן טבעי אנחנו משתדלים להנהיג את חיינו באופן כזה שנשמתנו עיקר וגופנו טפל.

מדקדקים בשיחות
מבט נוסף בדבר מלכות

אהבת ישראל מצד ניצוץ משיח

בשיחה של ש"פ מטות-מסעי תנש"א אמר אד"ש מה"מ ההדגשה דאהבת ישראל היא בתור טעימה ועד להתחלה דהגאולה האמיתית והשלימה, הקשורה עם נקודת האחדות שלמעלה מהתחלוקות. שמודגשת באחדותם של ישראל מצד בחינת היחידה שבכל ישראל בשווה, שהיא ניצוץ מנשמתו של משיח יחידה הכללית.

אהבת ישראל היא "כלל גדול בתורה", ובפרט בתורת חסידות חב"ד, החל מפרק ל"ב בתניא ואילך, הונח עליה דגש מיוחד. ובמקומות רבים נתבאר תוכנה הפנימי, שאהבת ישראל ואהבת ה' הם כולא חד.

והנה בשיחה זו מדבר על אהבת ישראל בתור "טעימה ועד להתחלה דהגאולה האמיתית", אהבה הקשורה עם ניצוץ משיח שבכל אחד מאתנו. כל אחד מבין שכאן מדובר על איכות אחרת של אהבה, עומק חדש, אהבה של גאולה.

אמנם בשיחה זו לא יורד לבאר את משמעותם של הדברים, אך ננסה לצרף זאת לביטויים נוספים של אד"ש מה"מ בענין, ולקבל תמונה כללית והגדרה ברורה יותר של אהבת ישראל גאולתית.

***

כנ"ל, במקומות רבים בחסידות, ובפרט בתורתו של אד"ש מה"מ, נתבאר שהאהבה והאחדות בין בני ישראל היא כפי ערך האהבה וההתקשרות של יהודי עם הקב"ה. ולכן, ככל שהיהודי עימיק בהתקשרותו ואהבתו לה, כך תעמיק ותתעצם אהבתו והתאחדותו עם יהודי אחר.

ניצוץ משיח המוזכר בשיחות, זוהי דרגה בקשר של יהודי עם הקב"ה. וכשנבין את משמעותו של קשר זה, נוכל להבין את משמעותה של אהבת ישראל שמצד ניצוץ משיח.

בדרך כלל מבואר שמשמעותו של ניצוץ משיח הוא יחידה הכללית, וניצוץ משיח זוהי בחינת היחידה שבכל אחד. יחידה היא כח ההתקשרות עם ה' למעלה מטעם ודעת, כח מסירות הנפש, תכלית הביטול של יהודי אל הקב"ה. כך מבואר באגה"ק ס"ד, ועל יסוד זה נתבאר בריבוי שיחות אד"ש מה"מ.

אך בשיחות של שנת נפלאות בינה, בה גילה לנו אד"ש נפלאות חדשות מתורתו, נתבאר ענינו של משיח וניצוץ משיח בעומק יותר (ברכת ער"ה תשנ"ב): **"ל"ל גם בנוגע למשיח - שנוסף להגילוי דשמו של משיח, עד כפי שהוא קשור עם יחידה (יחידה הכללית), קיימת גם העצמות דמשיח צדקנו, שזהו דבר אחד עם עצמות אין סוף.**

ובשיחה נוספת בנוגע לניצוץ משיח (דבר-מלכות ש"פ תולדות תשנ"ב): **יש להוסיף ולתקן שעיקר הכוונה היא לא לבחי היחידה... אלא להתגלות עצם הנשמה ממש... העצם דישראל שלמעלה מבחי היחידה.** וכפי שמבאר זאת בביטויים שונים באותה שיחה ושיחות נוספות: **עצמות ומהות שבו. ישראל וקוב"ה כולא חד. גילוי פשיטות העצמות של עצמותו ית', כפי שזה מתגלה... בפשיטות של כל יהודי.**

ונמצא, שענינו של ניצוץ משיח הוא ההתאחדות המוחלטת של יהודי עם הקב"ה, הגילוי שבעצם יהודי והקב"ה הם מציאות אחת. יחידה אומרת שיהודי הוא מציאות לעצמו, מציאות שכל תשוקתה ורצונה להתקשר עם הקב"ה. ניצוץ משיח אומר שיהודי הוא עצמותו ית'.

ומתאים עם המבואר במקומות רבים בלקו"ש שלעתיד לבוא **"בישראל יתגלה שמציאותם גופא היא העצמות"** (ראה לקו"ש חל"ד פ' בלק בסיום, ובהנסמן שם). זה מה שמשמח יגלה, זה מה שמשמח בעצמו יהיה, "דבר אחד עם עצמות אין סוף", וזהו גם הניצוץ משיח שבכל אחד מאתנו, "עצמות ומהות שבו".

וכאשר אד"ש מה"מ מדבר אתנו על גילוי ניצוץ משיח שבנו, על זה בדיוק הוא מדבר. **תחילת העבודה היא לידע שהוא חד ממש עם עצמות ומהות** (ויקהל תשנ"ב). הידיעה שבפנימיותו ניתן הגילוי דאנכי מי שאנכי (דב"מ ש"פ ראה תנש"א). **לפקוח את העיניים ולראות שנמצאים ביחד עם הקב"ה, ישראל וקוב"ה כולא חד** (ש"פ ויצא תשנ"ב). עיין בכל המצויין כאן, ותבין עוד הרבה.

***

וכשם שהדברים אמורים ביחס שבין יהודי להקב"ה, עד"ז הוא ביחס בין יהודי ויהודי שני.

כי כשם שביחס שלי עם הקב"ה אני יכול לתפוס את עצמי כמציאות נפרדת מהקב"ה, גם אם זו מציאות שכל ענינה הוא ההתמסרות לה' (בחינת היחידה). וניצוץ משיח אומר שאינני מציאות נפרדת מה' כי אם "כולא חד". כך גם ביחס שלי כלפי יהודי שני, אני יכול לתפוס את עצמי כמציאות נפרדת ממנו, גם אם מאד אוהבים זה את זה, וניצוץ משיח אומר שאני ויהודי שני איננו מציאות נפרדת זו מזו, אלא כולנו מציאות אחת.

כי אם אני "חד ממש עם עצמות ומהות", ויהודי שני הוא הרי ג"כ "חד ממש עם עצמות ומהות" לא פחות ממני, ממילא הננו שנינו מציאות אחת מאוחדת יחד עם הקב"ה.

זוהי "נקודת האחדות שלמעלה מהתחלוקות" המוזכרת בתחילת הדברים. ישנה אחדות המורכבת מפרטים שונים המתקבצים יחד, זוהי אחדות שיש בה התחלוקות, וישנה אחדות שאינה מורכבת מפרטים כלל, אלא כולה מציאות אחת פשוטה, אחדות שלמעלה מהתחלוקות.

וכלשונו באותה שיחה של ש"פ ויקהל תשנ"ב (המצוטט לעיל), **שכאשר יהודי פוגש ביהודי שני, הרגש הראשון שעובר ביניהם, ועד להרגשה והכרה בפנימיות נפשו, שהם מציאות אחת ממש.**

זהו לא שינוי במעשים של אהבת ישראל, זהו שינוי באופן של אהבת ישראל, בגישה לענין. זוהי אהבה מצד ניצוץ משיח.

***

ובעמדתנו בחג הסוכות, מתאים להזכיר נקודה נוספת המתקשרת לכל הנ"ל: בלקו"ש ח"ט (חג הסוכות א) מתעב אד"ש מה"מ על הדין שיוצאים ידי חובה בסוכה שאולה, למרות שבתורה נאמר "חג הסוכות תעשה לך" - משלך דוקא.

ונקודת דבריו, שבמציאות סוכה מתגלה הקשר העצמי של "ישראל וקוב"ה כולא חד", ובמילא גם הקשר העצמי שכל עם ישראל הם מציאות אחת ולכן סוכה שאולה נחשבת גם כן כ"לך" ומשלך, כיון שבמציאות זו מתבטל הפירוד בין יהודי אחד לשני, ולכן הסוכה שלי נחשבת גם כן כשלך.

ומוסיף ומבאר שזו גם הסיבה שהציווי נאמר בלשון יחיד "תעשה לך" (בשונה מד' מינים שנאמר בהם "ולקחתם לכם" בלשון רבים), כיון שמצוה זו נאמרת לעם ישראל כפי שהם מציאות אחת - אמנם בשיחה הדברים נאמרו כביאור תורני, אך לאור הנ"ל אנו יכולים לקחת זאת גם כדוגמה והוראת דרך להנהגתנו בחיים.